

4/12/85

Ο Ιθάρ Κάνις και η Γκόζια Ντομπρόνσκα στην ταινία «Ασημένια πόλη» που αναφέρεται στα προβλήματα των μεταναστών, μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, στην Αυστραλία.

Η Εβδομη Τέχνη Ο αυστραλιανός κινηματογράφος άνασυντάσσεται

Μετά το επιτυχές ξεκίνημα σημειώθηκε πτώση του

Μετά τα δύο φιλμ που παρουσίασε στο φετινό φεστιβάλ των Καννών, το «Μπλίζ» και το «Κόκα - κόλα κίντ», καθώς και με την ταινία του Πίτερ Γουάρ «Μάρτυρας», η Αυστραλία κατόρθωσε να έλθει και πάλι στο κέντρο της διεθνούς κινηματογραφικής προσοχής.

Όπως είναι γνωστόν, το μεγάλο ξεκίνημα του κινηματογράφου της μακρινής ηπείρου έγινε στη δεκαετία 1970-1980 με μία σειρά καλών ταινιών όπως «Η θαυμάσια καριέρα μου», «Νέα του μετώπου», «Καλλιπολίς». Και θεαίως το φιλμ του Τζωρτζ Μίλλερ «Μάντ Μόξ», πραγματικά δημιούργησε παγκόσμια αίσθηση. Τά ξεκίνημα της βιομηχανίας κινηματογράφου της Αυστραλίας βοηθήθηκε από έναν νόμο του 1970 με τον οποίο δίδονταν οικονομικές επιχορηγήσεις από την κυβέρνηση. Η ψήφιση του νόμου εκείνου βασίστηκε σε καθαρά εθνικιστικά επιχειρήματα. Είπαν δηλαδή ότι ήταν κοινόρ οι Αυστραλοί να βλέπουν στον κινηματογράφο τους εαυτούς τους, στα δικά τους πρότυπα, να ακούν τις δικές τους φωνές και να βλέπουν τα δικά τους πρόσωπα. Η πρώτη προσπάθεια έγινε με τη μέθοδο της παραγωγής ταινιών χαμηλού προϋπολογισμού, που είχαν όμως καλλιτεχνική ποιότητα και που κυρίως σκόπευαν στο κοινό της Αυστραλίας. Δηλαδή, η ιδέα ήταν να ξεδεθούν για κάθε ταινία τόσα χρήματα πόσα θα μπορούσαν να εισπραχθούν, κατόπιν, με την προβολή της μόνο στην ηπείρο αυτή. Στην περίπτωση που το φιλμ θα έβγαине και θα πετύχαινε στο εξωτερικό, η απόδοση της θα ήταν ένα είδος κέρωπου. Η μέθοδος αυτή πέτυχε απολύτως και μάλιστα, επειδή οι άποικες ταινίες και κάποιοι σκηνοθέτες όπως ο Πίτερ Γουάρ, ο Μπράνκο Μπρέσφορντ και ο Τζιλβαν Αρμστρονγκ έδωσαν αξιοπρόσκειτα δείγματα της δουλειάς τους, άμεσως δημιουργήθηκε ένα κλίμα προς τη Βρετανία και στη συνέχεια προς τις Ηνωμένες Πολιτείες. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να εργασθούν οι σκηνοθέτες οι Αυστραλοί στις δύο παραπάνω χώρες, αλλά επιπλέον και να δώσουν δουλειά σε αρκετούς συνεργάτες τους που τους πήραν μαζί τους

Το πιο συζητημένο διατηρητέο της Θεσσαλονίκης Βίλα Μπιάνκα: θα διασωθεί ή θ' άφεθεί να καταστραφεί;

Δέν προχωρούν οι διαπραγματεύσεις
γιατί δέν υπάρχουν τὰ έκατομμύρια

Στις 30 Δεκεμβρίου λήγει η προθεσμία για τη συμφωνία αγοραπωλησίας της Βίλας Μπιάνκα, του παραδοσιακού αυτού πολυσυζητημένου κτιρίου, ενώ ειδικοί αρχιτέκτονες υποστηρίζουν ότι αν οι εργασίες αναστήλωσης δέν αρχίσουν μέσα στον έρχόμενο χρόνο, το κτίσμα ύπάρχει κίνδυνος να καταστραφεί ολοκληρωτικά, άφο ενός χειμώνας -στών οποίο ήδη έχουμε μπει-, άρκει για να προεξήσει ανεπανόρθωτες ζημιές.

Μόνο μερικοί δυνατόι προβολείς, έμειναν να θυμίζουν την μεγαλοπρέπεια και την αμορφία που είχε κάποτε το γνωστό άρχοντικό της άδου Βασιλίσσης Ολγας, αυτά που σήμερα μόνο θλίψη μπορεί να προεξήσει στών έπισκέπτη, για την κατόντια του. Μισογκρεμιομένο, έρειπώμένο, «χάσκοντας» από παντού τα ταβάνια, τα πατώματα, οι τοίχοι, η στέγη έμειναν μεγάλες τρύπες -στόματα, που μοιάζουν να φωνάζουν για την άμέλεια και την άδιαφορία, η εικόνα του κτιρίου δημιουργεί τέτοια δυσφορία που είναι έπιμένο να εύαισθητοποιεί τον κόσμο, σχετικά με την τύχη του.

Πράγματι η Βίλα Μπιάνκα είναι ένα από τα λίγα κτίρια που είχαν την τύχη να εσοκώσουν τόσο θάρρος γύρω από την διατήρηση και αναστήλωση τους. Πολλές συζητήσεις έγιναν γύρω άπ' αυτό το θέμα, πολλοί φορείς της πόλης, άκόμη και οικονομικές ειαφορές παλτών έγιναν να μια προσπάθεια αναβίωσης σε.

Ολα αυτά μορτυρούν και άποδεικνύουν πόσο ο κόσμος αυτής της πόλης, είναι συναισθηματικά δεμένο με το παρελόν, πόσο βαθιά ριζωμένος στην παράδοση, πόσο σέβεται την πολιτιστική του κληρονομιά, αυτήν, που για γραφειοκρατικούς μάλλον λόγους, της περιστρέφεται άσως. Αναπαύεται η άληνη.

που δραχμές, στών δόμο, για την άπόκτηση της. Συγχρόως, πολύ θετικό χαρακτήριστηκε το γεγονός, ότι το κτίριο κρίθηκε διατηρητέο, με άπόφαση του ύπουργείου πολιτισμού, ενώ το διάταγμα για άναστολή οικοδομικών εργασιών και τροποποίηση

μάς ήταν δυνατόν, για να έπιτευχθεί η συμφωνία και να άνηκει η Βίλα στους δημότες. Όμως οι διαπραγματεύσεις δέν προχωρούν, γιατί τα χρήματα, τελικά, δέν ύπάρχουν για να διατεθούν. Αυτό είναι το πρόβλημα, που άντικασε και έμάς, πιεζόμενος από στενά χρονικά περιθώρια, να θέσουμε την προθεσμία που

έτοιμο κείμενο διαπραγμάτευσης, όπου θα συγκεντρωνούν ύπογραφές -σε περίπτωση που η συμφωνία δέν έπιτευχθεί- με σκοπό να το στείλουμε στα ύπουργεία έσωτερικών, πολιτισμού, χωροταξίας και περιβάλλοντος και θέβαια, στο ύπουργείο Βορείου Ελλάδος, καθώς και στών νομάρχη της Θεσσαλο-

Από την άριστη κατασκευή το άκμασμα της Βίλας. Η άφραση έχει διαλυθεί από το έδαφος από μετακινήσεις οι έρείπια. Άλλος ένας χειμώνας ίσως έκτεθει έρείπια.

του σχεδίου, έχει ήδη σταλεί για δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Παρόλα αυτά, η συμφωνία για την αγορά της, δέν έχει άκόμη κλειστεί μεταξύ του δήμου και των ιδιοκτητών της, κ.κ. Εκπορβά Αχ, που έχει ποσοστό 50% της έλλας, Νικ. Τριάρχου που έχει το 25% και Αλ. Τριάρχου και Γεωργ. Τριάρχου με ποσοστό 12,5% ο καθένας. Εκ μέρους αυτών ο.κ. Ν. Τριάρχου για το σημείο διαφωνίας για την γενικότερη εξέλιξη των διαπραγματεύσεων, άνε-

λήγει στις 30 Δεκεμβρίου, σχετικά με την έπιτευξη ή μη της συμφωνίας. Άνοφορικά με την τύχη της έλλας Μπιάνκα, έφροσον δέν την αγοράσει ο δήμος και ενώ ήδη έχει κριθεί διατηρητέα, ο κ. Ν. Τριάρχου δήλωσε ότι αυτό -το ότι δηλαδή έχει κριθεί διατηρητέα- «είναι κάτι που θέ το έξετάσουμε άργότερα».

Από το Ε' διαμέρισμα της πόλης, στο οποίο άνήκει και η Βίλα Μπιάνκα, ά πρόεδρος του διαμερισματός κ. Εξαρχόπουλος, για τις σχετικές

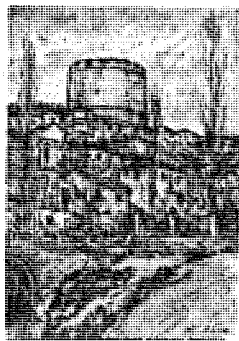
νίκης. Ελπίζουμε όμως, ότιδέν θα χρειαστεί αυτή η ένέργεια και ότι οι διαπραγματεύσεις γύρω από την άπόκτηση της έλλας από τον δήμο θα έχουν θετική εξέλιξη.

Σίγουρα η πολιτιστική μας κληρονομιά έχει άμεση προτεραιότητα και η διατήρηση της άπαιτείται για να άποτελέσει τον σύνδεσμο των νεότερων γενιών με την ιστορία. Ειδικότερα η Θεσσαλονίκη σόν χώρος με κάποια έθνική ιδιαιτερότητα, αλλά και με κτίσματα παραδειγματικά

οικονομικά στοιχεία, που άπαιτεί η άναστήλωση και συντήρηση του, άρχιτέκτονες του δήμου άνέφεραν:

-Τά κτίριο χρειάζεται πλήρη άπόσπωση, άρχιτεκτονική και στατική. Η μελέτη θα άπαιτήσει έξι μήνες περίπου, ενώ η άναστήλωση γύρω στών έναμιση χρόνο, γιατί τό κτίριο πρέπει να έναγινει πέτρα-πέτρα, σύμφωνα με τις άποτυπώσεις που ύπάρχουν στην έδρα του πολυτεχνείου και στις άρχαιολογικές ύπηρεσίες. Με βάση αυτά τά σχέδια και τις ύπάρχουσες φωτογραφίες, θα προχωρήσουμε και στη διαμόρφωση του περιβάλλοντος χώρου. Τίποτε δέν μπορεί να άλλοιωθεί για να κρατηθεί ο ρομαντισμός της γραμμής του κτιρίου, έφροσον τό ζητούμενο είναι να άποδοθεί πιστά. Επειδή οι έπισκευές άπαιτούν τεράστια προσπάθεια, κόπο, χρόνο και έργα-σία, έπειδή όλα πρέπει να γίνουν σχεδόν από την άρχή, οι πρώτες έκτιμήσεις των δαπανών άνοστήλωσης ύπολογίζονται στα 50.000.000 δραχμές περίπου, ενώ η έτήσια δαπάνη συντήρησης μόνο, άχι και λειτουργίας, ύπολογίζεται σε 5.000.000 δραχμές, για να μην έχει φθορές. Υπάρχει ειδικά συνεργεία του δήμου που άναλαμβάνουν τέτοιες δουλειές, άν και οι άναστήλωσης είναι άρριδιότητα κυρίως του ύπουργείου πολιτισμού και άχι των δήμων. Σίγουρα, τό ποσό είναι μεγάλο άν άκεφθεί κανείς ότι η δαπάνη έπισκευής είναι μεγαλύτερη από τη δαπάνη κατασκευής καινούργιου κτιρίου. Παρόλο, άνομφισθητό άξιζει τις θυσίες, όπου άποτελεί πολιτιστική μας κληρονομιά και άφού, ταυτόχρονα, θα προφέρει τη δυνατότητα στέγασης και λειτουργίας σε πολιτιστικούς τομείς, άναγκάιος για την πόλη, θα πρέπει να σημειωθεί ότι τό θέμα της άποκατάστασης του κτιρίου έπείγει, γιατί ένας χειμώνας μπορεί να έπιφέρει σοβαρές βλάβες στο κτίριο και στα σχέδια που αυτό έχει, ενώ ο κίνδυνος για να γίνει έρείπιο είναι πολύ μεγάλος».

Όσον άφορά τη χρήση του κτιρίου μετά την άποκατάστασή του, από τον δήμο άναφέρθηκε ότι πολλα-

Ακουαρέλα της Κλειώς Νάτση, έμπνευσμένη από τά κάστρα της Θεσσαλονίκης

Αναδρομικά
Εκθεση τοπίων
παρουσιάζει
ή Κλειώ Νάτση
Εκθέσεις Φλέσσα
Αϊθαζόγλου κ.ά.

Μέ βασικά χαρακτηριστικά τό άρτιο σχέδιο, την χρωματική εύφορία και την γυναικεία εύαισθησία η Κλειώ Νάτση παρουσιάζει στην γκαλερί «Κ. 7» μία σειρά από τοπία, σε άκουαρέλες και λάδια.

Τά έργα που έκθέτει η Νάτση δέν είναι όλα πρόσφατα: τό άντίθετο μάλιστα. Καλλιπτον παραγωγή (και συνεπώς εξέλιξη) πολλών έτών, χωρίς όπως είναι γνωστό να άποτελούν και την μόνη προσφορά της αυτών των χρόνων. Η Νάτση ζωγραφίζει την Θεσσαλονίκη, τη Νόσου, τη Φλώρινα, άλλά και την Χαλκιδική και την Σαντορίνη άποδίδοντας σε κάθε πίνακα την άτμόσφαιρα του τόπου ή της έποχής. Εται όπιλα στην όμιλωση ή χιονισμένην έδρεια Ελλάδα βρίσκει κανείς μία θεατική Σαντορίνη, δίπλα στο θαλάσσιο, την γαλήνια θάλασσα, δίπλα έπίσης σε όλα αυτά τό ήμερο τοπίο της Χαλκιδικής, άόφους της κι άκρογιαλίες της. Η Νάτση τα άποδίδει όλα με πολλή άγάπη και μ' έναν τρόπο που δείχνει ότι έζησε και ένωσε τους χώρους που άπεικονίζει.

Ενας μικρός άριθμός έργων της ζωγράφου έχει για θέμα άνθοδέσμες, βάθα με λουλούδια, θάμνους, σε μία ποικιλία άποδόσεων: άλλοτε με φωτεινά χρώματα άισιοδόξιας και άλλοτε με άκούρα χρώματα σε μαύρο φόντο, με πολλές άφαιρετι-

Πολιτείες. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να έργασθούν οι σκηνοθέτες οι Αυστραλοί στις πιο παραπάνω χώρες. Αλλά επιπλέον και να δώσουν δουλειά σε αρκετούς συνεργάτες τους που τους πήραν μαζί τους στα βρετανικά και αμερικανικά στούντιο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΣΤΑ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ

Αλλά, ούδέν καλόν άμειγές κακού. Η επιτυχία αυτή του αυστραλιανού κινηματογράφου έφερε δυσμενή αποτελέσματα. Καί αυτό έγινε κατά δύο τρόπους.

Τό ένα μειονέκτημα ήταν ότι έφυγαν από την Αυστραλία οι καλύτεροι σκηνοθέτες της. Ήδη, ο Μπέρσεφορντ γύρισε την ταινία «Βασιλιάς Δαυίδ» στα εξωτερικά. Βέβαια, η έλλειψη είναι ότι οι σκηνοθέτες αυτοί δεν θα ξεχάσουν την πατρίδα τους και ήδη υπάρχουν προγραμματισμένες ταινίες που θα γυριστούν απ' αυτούς στην Αυστραλία. Τό δεύτερο κακό, ήταν ότι η επιτυχία που είχαν οι πρώτες αυστραλιανές ταινίες και οι οικονομικές ποροχές, οι οποίες συχνάτερα ένοιχθηκαν και από φορολογικές απαλλαγές, είχαν σαν αποτέλεσμα διάφορα άτομα, που δεν είχαν τό παραίτηται προσόντα, να ριχθούν στην παραγωγή ταινιών, καταβρόχυναν όμως τό επίπεδο, τόσο από άποψη ανειδίκελων όσο και από άποψη σκηνοθεσίας. Ετσι, τό αυστραλιανό φιλμ έχασαν αγαά - αγαά την καλή τους φήμη και άλαιο άρχισαν να τό θεωρούν όπως τις μέτριες αμερικανικές ή βρετανικές ταινίες.

Τώρα, όμως, μετά την ψηφισιο αυστηρότερου νόμου, από τό 1982, έλπίζεται ότι ή παραγωγή κινηματογραφικών ταινιών θα βελτιωθεί, θα σταθεροποιηθεί ή τουλάχιστον, θα σταθεί στή πόδια της. Οι φορολογικές απαλλαγές ισχύουν πάντα, αλλά περιορίζεται σέ μικρότερο άριθμό ταινιών (μεγάλης και μικρής οδόνης) ή επιχορήγηση από μέρος του κράτους, σέ συνάρτηση μέ έλεγχο ποιότητας του έργου που θα ένεργει ειδική επιτροπή. Ας σημειωθεί ότι ή σύνθεση της επιτροπής είναι τέτοια, ώστε να μπορεί να κρίνει άνεπιρρέαστη.

ΆΛΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Μέσω των διαφόρων ύποεπιτροπών της, ή επιτροπή θα είναι σέ θέσο να προσφέρει στους παραγωγούς και στους σκηνοθέτες κινηματογράφου και άλλες μορφές βοήθειας.

Γιά νά ένθαρρυνθούν οι νέοι καλλιτέχνες, ώστε να εύρουν τους όρίζοντες τους, θα δίδεται επιχορήγηση για πειραματικά ντοκιμαντέρ χαμηλού κόστους. Βοήθεια θα δίδεται και σέ σεναριογράφους. Μιά άλλη μορφή βοήθειας θα άφορά τη διαμοιή και διαφήμιση των ταινιών, μέ ειδικά γραφεία, που υπάρχουν στό Λονδίνο και στό Λας Άντζελες και τά όποια έχουν στόχο τη διάδοση των αυστραλιανών ταινιών σ' άλλάκτρον τόν κόσμο.

Μέ όλα αυτά τό μέτρο ή ειδική επιτροπή άποσκοπεί στό νά απαλειφθούν και νά μπει ενανθρωπίζον τό λάθος του παρελθόντος, μέ βασικό παράγοντα την 'ποιότητα και όχι την ποσότητα. Γιά τη βελτίωση της ποιότητας γίνεται σκέψη νά κληθούν στην Αυστραλία, διάσημοι ξένοι σεναριογράφοι και νά κάνουν σεμινάρια. Επίσης, οργανώνονται ειδικές ενότητες σεναριογράφων και εξέταζονται τά υπάρχοντα πρόβλήματα, όπου διαπιστώνεται ότι χρειάζεται περισσότερο συνεργασία μετόδε συγγραφικών και πορογώνων.

Ακόμη τονίζεται ή ανάγκη νά γίνεται αυστηρή μελέτη των οικονομικών στοιχείων, τόσο της πορογώνης όσο και των όδώνων. Στην Αυστραλία οι προόπολογισμοί των ταινιών κυμαίνονται από ένα μέχρι πέντε εκατομμύρια δολάρια, άνάλογα μέ τό άν οι ταινίες προορίζονται γιά τό έσωτερικό ή τό έξωτερικό.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΑΠΟΦΩΣΝ

Σίγουρα υπάρχει μία καινούρια φάση στην ανάπτυξη του αυστραλιανού κινηματογράφου. Ειδικός στό θέμα, ό πορογώνος Φίλιπ Άνταμς, δήλωσε:

-Από τότε που άρχισαμε, είχαμε όρεκτές διαφωνίες. Υπάρχουν οι «έθνικιστές» που θέλουν νά κάνουν ταινίες ποιότητας και κουλτούρος, αλλά υπάρχουν και οι «διεθνιστές» που θέλουν νά κάνουν ταινίες γιά την Αμερική. Είτε μάς άρέσει, είτε όχι, προχωρούμε πρós μιάν έποχή διεθνούς παραγωγής.

-Τώρα γίνεται μία προσπάθεια γιά συμπαραγωγές μέ Βρετανούς, Αμερικανούς, Καναδούς, Γάλλους και Νεοζηλανδούς. Αλλά πολλοί Αυστραλοί άναρωτιούνται γιατί πρέπει ή χώρα τους νά ύποστηρίξει ταινίες που δεν έχουν καμία σχέση μέ τόν πολιτισμό της Αυστραλίας. Ξέρουν ότι οι Αμερικανοί παραγωγόι προτιμούν τη χώρα τους έπειδή εκεί τό κόστος είναι χαμηλότερο».

Ο σκηνοθέτης Ρέυ Λάρνς έχει άλλη άποψη γιά την άναγέννηση του αυστραλιανού κινηματογράφου και είναι λιγότερο προκατειλημμένος μέ τις όντιθέσεις «έθνικιστικού» - «διεθνούς» κινηματογράφου ή «καλλιτεχνικού» - «έμπορικού», γιατί πιστεύει περισσότερο στην δξιο των φιλμ που γυρίζονται μέ ποιότητα και έντιμότητα. Ο Λάρνς είναι δημιουργός της ταινίας «Μηλις» που προβλήθηκε στό φεστιβάλ Καννών, αλλά δεν θέλει ή ταινία του νά πάρει τό χαρακτηρισμό της «καλλιτεχνικής», που θα έχει σάν όπαστέλεσμα ίσως μικρότερη δυνατότητα έκμετάλλευσης.

Άλλα αυστραλιανά φιλμς αυτού τό καιρού είναι τό «Κόκα - κόλα κίντ», αλλά και τό «Ασημένια πόλη», ένα σημαντικό δράμα που άναφέρεται στό πρόβλημα των μετανάστων που σπνέρνουν στην Αυστραλία μετά τόν πόλεμο. Σκηνοθέτης του φιλμ είναι ή Σοφία Τούρκεβιτς, που οι γονείς της ήταν μετανάστες. Μιά άλλη ταινία, που άγάπησαν οι Αυστραλοί, είναι «Η πρώτη μου γυναικα», που εξέταζε τό θέμα των άποτυχιών των γάμων και των διαζυγίων, ενώ ή «Γυμνή χώρα» σημειώσε μεγάλη έμπορική έπιτυχία. Και ό κατάλογος των καλών αυστραλιανών φιλμς συνεχώς μεγαλώνει. Καί βέβαια, πάλιν όπ' όλα είναι τό τελευταίο φιλμ «Μόνι Μάξ III», μέ τό Μελ Γκίμπσον και την Τίνα Τάρνερ που γυνώριζε παγκόσμια έπιτυχία, τουλάχιστον έμπορικά. Μπορεί, λοιπόν, νά πει κανείς ότι ό αυστραλιανός κινηματογράφος κάνει ένα καινούριο ξεκίνημα, μέ νέες βάσεις και μέ την πείρα ενός λαβερμένου παρελθόντος.

στην την πολιτιστική του κληρονομιά, αυτήν, που γιά γραφειοκρατικούς μάλλον λόγους τις περισσότερες φορές, άχρηστεύεται ή άδηγείται σέ άφανισμό.

Η θύλα Μπιάνκα, κλασικό άπομεινάρι μιάς όμορφης έποχής, δεν φαίνεται νά ξεπεράσε τό πρόβλημα της γραφειοκρατίας, παρά τις έπίμονες προσπάθειες των άμεσα ή έμμεσα ένδιαφερομένων, αφού έδώ και δύο μήνες περίπου, οι διαπραγματεύσεις στό δόημο μέ τους ιδιοκτήτες δεν προχωρήσαν καθόλου.

Οι διαπραγματεύσεις

Τό πρόβλημα των χρημάτων που άπαιτούσε ή άγορά της θύλας, φάνηκε ότι θρήκε τη λύση του, όταν ή οργανωτική επιτροπή των 2.300 χρόνων άποφάσισε νά διαθέσει τά 200.000.000 περί-

αυτών κ.κ. Τριόχρονα γιά τό σπημο διαφωνίας και την γενικότερη εξέλιξη των διαπραγματεύσεων, άνέφερε:

-Έχουμε κάνει δύο συναντήσεις μέ έκπροσώπους του δόημο, σχετικά μέ την πώληση της θύλας, όμως μέχρι στιγμής, οι συζητήσεις δεν καρποφόρησαν. Ζήτησαμε ποσό μικρότερο των 200.000.000 δραχμών και αυτό συμφωνήθηκε, ενώ προσεφερίκαμε νά δωρήσουμε στην πόλη τό κτίριο, τό όποιο είναι άξίας άρκετών εκατομμυρίων δραχμών. Οι παραδόσεις και γιά μάς άποτελούν άντικείμενο σθεασμού και αίσγησης θά θέλαμε τό κτίριο νά έναναφεί την όργηκή του μορφή και νά αποτελέσει μνημείο και στολίδι γιά τη Θεσσαλονίκη. Μέ γνώμονα και στόχο αυτό υπήρξαμε πολύ έλαστικοί και κάναμε όσες παραχωρήσεις

αυτό όποιο άντηκε και ή όσα μινικα, ό πρόεδρος του διαμερισματος κ. Ξεραχόπουλος, γιά τις σχετικές ένέργειες που έκαναν οι κάτοικοι της περιοχής, είπε:

-Έχουν γίνει έπαινελημμένα προσπάθειες και συζητήσεις μέ όρμώδους φορείς γιά τη διατήρηση του παραδοσασκού αυτού κτιρίου. Συγκεκριμένα, και ή ταποθέτηση προσβλάνων σόν χώρο, είναι άποόρρητα ένέργειών μας, μετά από έπώνυμες καταγγελίες και έπίτιπες επισκέψεις που έπινεβαίνοναν ότι τό κτίριο καταστρέφεται από διάφορους που έμπαναν άόστασι. Αυτή τη στιγμή, σταματήσαμε κάθε ένέργεια, μέ τό δεδομένο της παραχώρησης των άναγκών των χρημάτων γιά την άγορά από την οργανωτική επιτροπή των 2.300 και συζητήσεων των δόημο μέ τους ιδιοκτήτες. Οπόσσο έχουμε

μέ κάποια έθνική ιδιαιτερότητα, αλλά και μέ κτίσμοτα παροδειατικά γιά όλη την Ελλάδα, όσον άφορά την πολείοδομια και αρχιτεκτονική, άπαιτεί περισσότερη προσοχή όπό τό ύπουργείο πολιτισμού, που, σύμφωνα μέ πληροφορίες, έχει άφήσει άνοπάντητες τις κρούσεις όρμώδων προσώπων και φορέων, γιά βοήθεια στό ζήτημα της θύλας Μπιάνκα. Καί θά πρέπει νά σημειωθεί ότι αυτό τό είδος τά κτίρια, παρόχι μέ έκλεκτιστικά στοιχεία, άνοπτύχθηκαν έδώ περισσότερο όπό όποιοδήποτε άλλο μέρος της χώρας, άποτελόντας κάτι τό ξεχωριστό στό αρχιτεκτονικό στυλ της έποχής, που θα-όίλεσε ό νεοκλασικισμός.

Τι μπορεί νά γίνει

Γιά την άναγκαίότητα της διατήρησης του κτιρίου αυτού καθώς και τά τεχνικά και

ούον άφορα τη χρήση του κτιρίου μετά την άποκατάστασή του, από τόν δόημο άναφέρθηκε ότι προβλέπεται νά δημιουργηθεί πινακοθήκη του δόημο και γλυπτοθήκη στόν ύποθριο χώρο, ή πορόρητημ θιολοθήκης, ή ειδική θιολοθήκη, κτίσόν μουσείο της ιστορίας της πόλης. Πάντως, τονίστηκε ότι ή όποιοδοπιε χρήση του κτιρίου θά είναι άμεσα σουνδεδεμένη μέ την πολιτιστική δραστηριότητα.

Από την πλευρά του δόημο, όσον άφορά τη θετική ή όρηνητική εξέλιξη στό θέμα της άγοράς της θύλας Μπιάνκα, δεν δόθηκε καμία συγκεκριμένη πληροφορία, ενώ ό καιρός τεκτονικό στυλ της έποχής, που θα-όίλεσε ό νεοκλασικισμός.

ΑΓΓ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ

Κόντρα στήν έπίσημη γραμμή Οι νέοι Κινέζοι ζωγράφοι προτιμούν τό «άφηρημένο»

Εκθέσεις «μετ' έμποδίων»
και πωλήσεις των έργων

που, υπό την αϊγίδα του Μέ Ντεσέχεν, ίδρυσαν την ομάδα Σίνγκ Σίνγκ, οι τών Άστρων, τάληψαν νά κάνουν άνεκονική ζωγραφική, έπηρεασμένη από την δύση, άρα άπαγορευμένη ως παοκαμική.

Οι προσπάθειες

Πρίν νά άναγγείλουν την έκθεση του Ιουνίου, που άπαγορευόθηκε, οι νέοι ζωγράφοι είχαν δείξει έμφνικά την καλλιτεχνική τους δουλειά, κρεμώντας τά έργα τους στόν φράχτη του μουσείου Καλών Τεχνών.

Αυτό έγινε τόν περασμένο Οκτώβριο (1984), αλλά ή όστυνωμία πήρε τους πίνακες. Τότε οι ζωγράφοι άποφάσισαν νά πάρουν μέρος στην παρέλαση της άνοιξης που συγκροτήθηκε στό Πεκίνο γιά την έπέτειο της άπελευθερώσεως της χώρας, και ήχορηγήθηκε ή Πέκλ Μπκ. Η ιστορία πάει πύο παλιά. Τόν Σεπτέμβριο του 1979 μερικοί νέοι Κινέζοι ζωγράφοι προσπάθησαν νά βρουν έναν χώρο στό Πεκίνο γιά νά παρουσιάσουν έργα τους. Η προσπάθεια στάθηκε μάταιη γιατί τά έργα τους δεν σνμφωνούσαν μέ τό σοσιαλιστικό πνεύμα.

Στην Κίνα ή μόνη ζωγραφική που ίσχυει είναι ή παραδοσιακή, που δείχνει πρόσωπα υγιή και δυνατά, σ' ένα στυλ συγκεκριμένο που βασίζεται στόν ρεαλισμό. Οπόσσο οι νέοι ζωγράφοι

έπιτυχία έδωσε την δυνατότητα νά άνοίξει και μία δεύτερη αίθουσα μέ τά έργα τους. Βέβαια, ή δουλειά των νέων ζωγράφων, τραβούσε πολύ κό-

τών άστρων» και καταδικάζε τους κολλητές, νά τών μέ μέρια και, προπαντός, νά μή μπορούν νά παρουσιάσουν την καλλιτεχνική τους

Οι ζωγράφοι της «Ομάδας των άστρων» άναπαύονται Αλάν μετ' άλλους 33 έτών, θανματίες του Βάν Γκόνγκ και τό Ντάι. Πίνακες του ύπάρχουν

σέ δυτικές γορς.

αμο, αλλά κάποιους τους ένοχλούσε. Ετσι, τελικά ή κυβέρνηση άποόφρεψε τις έκθέσεις της «Ομάδας

Δουλειά. Από καιρό σέ καιρό, κάποιος ξένος πληροφοροποιείται γιά την ζωγραφική

τους, όναζητύν τους καλλιτέχνες και άγοράζουν πίνακες τους. Μέ τόν τρόπο αυτά έργα τους έχουν φτάσει σήμερα στην Ελλάδα, στό Γαλλία, στή Γερμανία και στις Ηνωμένες Πολιτείες. Πέρασι τόν Αύγουστο, τρία μέλη της «Ομάδας των άστρων» κατόρθωσαν νά πραγματοποιήσουν μία έκθεση έργων τους, μόνο γιά μία έβδομάδα, σ' ένα σννοικικό σχολείο, άδεια λόγω των διακοπών. Παρ' όλο που ή έκθεση έγινε χωρίς δημοσίαιση, έκκατόνδεσ Κινέζοι ήλθαν, έπισκέφθηκαν. Οι άρχες, όμως, κατήγγειλαν την ομάδα ότι τά έργα τους άποτελούν άπομήμησης των έργων της δύσης.

Απαγόρευση

Παρ' όλο ότι υπάρχουν σννεχείς δυσκολίες, οι ζωγράφοι έπιμένουν νά κάνουν τις έκθέσεις τους. Διακρίνεται κάποια άνεκτικότητα, άποφάσισαν νά οργανώσουν τόν Ιούνιο μία μεγάλη έκθεση.

Πήραν την άδεια νά παρουσιάσουν σονολικά 250 πίνακες στό θέατρο «Σαογιάνγκ», πλήρωςαν τό έννοικό και έστειλαν τις προσκλήσεις. Την ήμερα τών ένκαινών περίπου 300 άτομα περίμεναν έξω από τό θέατρο γιά νά δούν την έκθεση. Αλλά οι πόρτες δεν άνοίχον. Η έκθεση είχε ματαιωθεί, μέ την έπίσημη δικαιολογία ότι ή σίθουσα έπρεπε νά προετοιμασθεί γιά μία έπιστημονική έκθεση. Αυτό έλέχθη, παρ' όλο πύο τό άρμόδιο ύπουργείο δεν είχε ένωμωωθεί σχετικά.

Ενο είναι βέβαιο, ότι οι κινεζικές άρχες θεωρούν «άποπο» νά δείξουν στό κοινό, πού είναι σννηθισμένο στην ρεαλιστική ζωγραφική, ένα άλλο είδος τέχνης πού τό θεωρούν ότι δεν ταίριάζει μέ τις αντίληψεις της σημερινής κινεζικής κοινωνίας. Ένα είδος πού άνήκει στόν χώρο της άφηρημένης τέχνης.

τε σέ σκούρα χρώματα σέ μαύρο φόντο, μέ πολλές άφαιρετικές τάσεις.

Παρελθόν και παρόν στά έργα του Φλέσσα

Αρκετά προσωπική είναι ή θεματολογία και ό προβληματισμός του Νικίτα Φλέσσα, πού έκθέτει έργα του στόν «Πανοόληγον». Ο ζωγράφος μέ έλαφρές άπληχρίες σσορεαλισμού σννδέει τά παλιά (είτε πρόκειται γιά άρχαιο άγάλμα είτε γιά παλιά έπιπλά) μέ σημερινά (ή νεώτερα) στοιχεία δίνοντας έναν κάσμο σοναταστικό, τουλάχιστον στην μεγάλη πλειονότητα των πινάκων του. Η άνθρώπινη παρουσία δεν λείπει, αλλά τά στοιχεία πού έπικρατούν είναι τό άντικείμενο, τά έπιπλά, τά γλυπτά ή τά ρούχα. Ο Φλέσσας σννηθίζει πάνω σ' ένα μονακό φόντο νά βάζει κατάλευκα άγάλματα και κόκκινα ύφάσματα, ενώ σέ όλους σχεδόν τους πίνακες του ύπάρχει ένα φωτεινό (συνήθως) στοιχείο, μία Σελήνη ίσως ή ένας πλανήτης. Ο κόσμος του Φλέσσα έχει κάτι μνημειακό ή στατικό και όπωσδήποτε μία προσωπική άποψη ένδιαφέρουσα.

Η Θεσσαλονίκη του Αϊθαζόγλου

Γεννημένος στή Θεσσαλονίκη και άποδυαγμένος κοντά στόν Μόραλ, στή σχολή κολών τεχνών, ό Αχιλλέας Αϊθαζόγλου καταθέτει, και σούτος την σννείσφορα του στην άπεκόνιση της Θεσσαλονίκης πού φύγει, άποδίδοντας παλιά μαγοζία σέ μία σνγκεκριμένη στιγμή, την ώρα πού έχουν κλείσει, πού έχουν φύγει οι άνθρωποι και κυριοχρεια μία ήμερα. Αντίθετα από όλους, όμύθενούς του ό Αϊθαζόγλου άποφενύει τό φωτεινά χρώματα και προτιμά τό φοιά, τά χρώματα της γής ή τού παλιού σουβά, δίνοντας έτσι μία από τις πύο νηήσιες άτιμωφάρες της Θεσσαλονικιώτικης μέρος. Ο ζωγράφος σχεδίζει χωρίς πειραματισμούς και δημιουργεί έμπρεσιονιστικά μέ μία σννέπεια στό θέμα του, όνοεικονίζοντας όρμωδία, μικρομνόςα και άντικείμενα σ' έναν κόσμο πού ένδύεται μέ την μαγεία της τέχνης (γκαλερί «Κοχλίας»).

Τά τοπία του Γιαννόπουλου

Αυτοδίδακτος ζωγράφος ό Τάσος Γιαννόπουλος (πού έκθέτει σέ αίθουσα του «Ηλέκτρα») δίνει μεγάλη σειρά από τοπία από όλη σχεδόν την Ελλάδα, ζωγραφισμένα μέ παραδοσιακό τρόπο. Σέ μερικούς πίνακες του ό Γιαννόπουλος προσπαθεί νά δει τό πρόγματα μέ μία πύο μοντέρνα ματιά.

Υπάρχουν μέσα στό σννολο της δουλειάς του ζωγράφου έργα πού ή τεχνική φόντος σέ καλά άποτελέσματα, καθώς ό λυρισμός του κερδίζει τόν έπισκέπτη. Ο Γιαννόπουλος έχει δείξει ως τώρα έργα του σέ πολλές πώλες και έχει έπαινεθεί στόν τύπο.